

# เท่าความนวนิยาย

## ชุด สุภาพบุรุษจุฑาเทพ

หม่อมเจ้าวิชาวร จุฑาเทพ เป็นเพื่อนรักกับ หม่อมราชวงศ์ เทวพันธ์ เทวพรหม ได้สัญญากันว่าจะให้ลูกคนใดคนหนึ่งแต่งงานกันเพื่อจะได้เกี่ยวดองกันสืบไป เมื่อหม่อมเจ้าวิชาวรถึงชีพิตักษัย หม่อมเอียดซึ่งเป็นมารดาและเป็นย่าของบรรดาลูกๆ ของหม่อมเจ้าวิชาวรซึ่งถูกขนานนามว่า ห้าสิ่งแห่งจุฑาเทพจึงต้องการทำคำมั่นสัญญานั้นให้เป็นจริง

เมื่อบรรดาห้าสิ่งแห่งจุฑาเทพเติบโตเป็นหนุ่ม พวกเขากลับอยากลิขิตชีวิตรักของตัวเอง ต่างหาทางปฏิเสธการแต่งงานกับทายาทสาวแห่งราชสกุล เทวพรหม คำสัญญานั้นเมื่อต้องถูกลบล้างไปโดยปริยายเมื่อทายาทคนสุดท้าย คือธณพีร์แต่งงานกับเพียงขวัญ

ธรรารเกือบจะได้แต่งงานกับหม่อมหลวงเกษรา แต่กลับได้แต่งงานกับ หม่อมหลวงระวีราไพสุมใจรัก

ปวรจุฎปฏิเสธที่จะแต่งงานกับหม่อมหลวงกระถิน ลูกพี่ลูกน้องของ หม่อมหลวงเกษรา เพื่อแต่งงานกับวรรณสาธุเป็นถึงหม่อมเจ้าหญิงมาก่อน

บุษนิพัทธ์ปฏิเสธการแต่งงานกับหม่อมหลวงมารดี น้องสาวของหม่อมหลวงเกษรา เพื่อแต่งงานกับกรองแก้ว อดีตนางสาวศรีสยาม สุดท้ายมารดีก็

ตกเป็นอนุภรรยาของนายพลพินิจ แต่หลังจากท่านนายพลเสียชีวิต มารตีซึ่งไม่ได้รับทรัพย์สินสมบัติอะไรจากท่านเลยก็หายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย

รัชชานนท์ซึ่งหม่อมเอียดหมายมั่นจะให้แต่งงานกับหม่อมหลวงคินีชลูกสาวของท่านนายพล หม่อมราชวงศ์อนุพันธ์ เทวพรหม กลับหนีไปและได้ไปแต่งงานกับสร้อยฟ้า เจ้าหญิงแห่งเวียงพุกคำ

ส่วนวิไลธรรมาซึ่งควรได้แต่งงานกับรณพีร์ก็ต้องแคล้วคลาดกัน เพราะเรื่องร้ายแรงที่เธอกระทำต่อหม่อมเอียด นั้นทำให้รณพีร์ได้แต่งงานกับเพียงขวัญ นางเอกภาพยนตร์ไทยชื่อดังในเวลานั้น

เวลาผ่านไป ห้าสิ่งหัจจุทาเทพก็มีทายาทมากมายสืบราชสกุล ทว่าพันธสัญญาระหว่างจุทาเทพกับเทวพรหมก็ยังไม่มีความว่าจะสัมฤทธิ์ผล

# บทนำ

กรุงเทพมหานคร ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

เสียงรายงานข่าวจากโทรทัศน์เรื่องสถานการณ์ประท้วงของนักศึกษาที่ลุกฮือทั่วกรุงเทพฯ ทำให้ดูอัปสรซึ่งเป็นคนหนึ่งที่มีอุดมการณ์ร่วมกับเหล่านักศึกษาเรื่องประชาธิปไตยหันไปมอง ก่อนจะหันไปสนใจผู้เป็นอาที่ถามเรื่องการเตรียมเอกสารไปเรียนต่อ

“เอกสารทุกอย่างพร้อมหรือยังจ๊ะฟ้า”

“เรียบร้อยแล้วค่ะอา”

ศิริพรบอกให้รีบไปรีบกลับ ข้างนอกกำลังวุ่นวาย เขาประท้วงกัน อย่าเข้าไปใกล้ เดี่ยวติดร่างแหไปด้วยจะยุ่ง ยิ่งกำลังจะไปเรียนต่อ ดูอัปสรขยับมุมปากนิดๆ เหมือนยิ้ม แต่รอยยิ้มไม่ถึงดวงตา เธอไม่ยอมตอบรับคำขอของอา เพราะตัดสินใจไปแล้ว

ผู้เป็นอาทำซ้ำอีกครั้ง หญิงสาวจึงรับคำพลางไหว้เจ้าของบ้านก่อนจะเปิดประตูมุ่งลวดออกไป เธอไม่รีบร้อนเนื่องจากยังเข้าอยู่มากจึงเดินออกจากซอย โบกเท้าที่ขี้มูกหนำไปถนนสาทรเพื่อทำวิชานักเรียนตามนัด แม้ว่าเธอจะเดินอ้อม แต่บ้านของอาที่อยู่ไม่ไกลจากสนามหลวงนัก จึงได้ยินเสียงจากเวที

ตลอดเวลา

ดุจอัปสรยังไม่สามารถทำหน้าที่ของประชาชนได้ในตอนนี้ เพราะยังมียางร่อยู่ตรงหน้า เธอไปถึงสถานทูตออสเตรเลียก่อนเวลา และแจ้งความประสงค์ต่อเจ้าหน้าที่ด้านหน้า ก่อนจะขึ้นไปรอสัมภาษณ์บนตึกไม่ถึงสองชั่วโมงทุกอย่างก็เรียบร้อย

หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจส่วนตัว แท็กซี่ส่งเธอลงที่ใกล้บ้านที่สุด เพราะคลื่นมวลชนแห่กันเข้ามาแน่นขนัดตั้งแต่สนามหลวงเลยจนมาถึงอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย เธอเดินแหวกผู้คนเพื่อจะไปนั่งใกล้เวทีมากที่สุด แต่ก็ได้ไม่ไกล เพราะมีประชาชนแน่นเต็มถนนไปหมด แล้วเธอก็อดยิ้มให้ตัวเองไม่ได้ หากมารดารู้ว่าเธออยู่ที่ไหนคงจะกรี๊ดร้องลั่นบ้าน โทษฐานที่ไม่เชื่อฟัง แต่ก็นั่นแหละ เธอเป็นเด็กดีเชื่อมารดาตลอด ทว่าเรื่องอุดมการณ์ เธอขอละเว้นเอาไว้ เธอยินดีที่จะเป็นฟันเฟืองเล็กๆ ตัวหนึ่งที่ขับเคลื่อนเครื่องจักรของการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยให้กลับมาเป็นของประชาชน

หญิงสาวเดินกลับถึงบ้านก็เกือบหุ่่ม พอศิริพรเห็นเธอก็เดินเข้ามาหาด้วยความร้อนรนพลางต่อว่าว่าทำไมหายไปนาน ดุจอัปสรจึงบอกว่าไปเดินสยามมา ศิริพรบอกให้มากินข้าวกินปลากันพลางบอกว่าใจคอไม่ดี เกรงว่าคืนนี้จะเกิดเรื่องร้ายแรง

หญิงสาวกลับเข้าห้องพักบนเรือนไม้ชั้นสองของศิริพร น้องสาวคนเดียวของบิดาที่เสียชีวิตไปตั้งแต่เธออายุเพียงสิบสองปี และเป็นผู้จัดการมรดก แน่หนอนว่ามารดาของเธออาละวาดจนไม่มีใครเข้าหน้าติด เพราะบิดาไวใจน้องสาวมากกว่ามารดาของเธอ ศิริพรจึงเดินทางมาอยู่กรุงเทพฯ อยู่ที่บ้านเดิมของปู่กับสาวใช้ประจำตัว ส่วนบ้านที่แม่ริมก็ยกให้เธอกับมารดาอยู่กันตามลำพัง

เพราะไม่มีรายการอะไรน่าสนใจ แถมยังมีประกาศจากรัฐบาลออกมาอยู่เนืองๆ เธอจึงตัดรำคาญด้วยการปิดโทรทัศน์แล้วหยิบนิยายภาษาอังกฤษเล่มใหม่ล่าสุดซึ่งยืมมาจากห้องสมุดขึ้นมาอ่านเพื่อฝึกฝนภาษา ก่อนที่จะไปเรียนต่อปริญญาโททางด้านสื่อสารมวลชนที่เธอได้ทุนและสอบได้เป็น

อันดับหนึ่ง

ดูจ้อปสรไม่รู้ว่เธอหลับไปตอนไหน เธอตื่นมาอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียง โห่ดังลั่น เสียงกระຈกแตก เสียงจักรยานยนต์ดังทั่วถนน พอเปิดม่านมองผ่าน หน้าต่างออกไปด้านนอก ก็เห็นท้องฟ้าเป็นสีแดงฉาน หัวใจของเธอเต้นรัว เมื่อคิดว่าคงเกิดเหตุร้ายขึ้นแน่แล้ว เสียงเคาะประตูดังขึ้น เธอเปิดประตูก็เห็นป้า แซ่มทำหน้าตาตื่นเข้ามาบอกว่าเกิดการปะทะกันแล้ว พลงนั่งตัวลั่น

เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้ง แซ่มสะดุ้งเฮือก พอได้ยินเสียงเจ้านายก็ ถอนหายใจเฮือก แล้วลุกไปเปิดประตู

“มาอยู่นี่เองหรือแซ่ม”

“คะคุณพร แซ่มได้ยินเสียงป็น แซ่มกลัว”

“เลยรบกวนฟ้า ทำให้นอนไม่หลับเลย”

“ไม่รบกวนหรือคะ ฟ้สะดุ้งตื่นก่อนแล้ว” หญิงสาวตอบยี้มๆ เป็นอ สยตาไปนอกหน้าต่าง “ข้างนอกคงจะโกลาหลกันน่าดู”

“เราเปิดฟ้งข่าวกันใหม่คะ อยากรู้ว่ตอนนี้เป็นยังงั้บ้างแล้ว” แซ่ม เสนอ

“ถ้างั้ก็ไปอยู่ด้วยกันที่ห้องของอาตีกว่” ศิริพรเอ่ยชวน “จะได้ดูข่าว ด้วยกัน”

แซ่มดีใจ กุสิ่จ้อชอบหมอนที่หยิบขึ้นมาจากห้องเดินตามเจ้านายไป ดูจ้อปสรหยิบหมอนและผ้าห่มของตัวเองตามเข้าไปบ้าง แล้วภาพบนจอ โทรทัศน์ก็สว่างขึ้น พร้อมกับรายงานสถานการณ์ล่าสุดที่สถานีตำรวจนครบาล นางเล็งและสถานีตำรวจดับเพลิงภูเขาทองถูกเผาเสียแล้ว

พันตรี หม่อมหลวงอศิร จุฑาเทพ เฟ้งกลับมาถึงที่พักหลังจากเข้าไป เผ่าดูสถานการณ์ตามคำสั่งตั้งแต่เช้ามืด เขาเข้านอนไปได้ไม่ถึงสองชั่วโมงเมื่อ มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น เขาแต่งตัวลุกจากเตียงเล็กๆ ภายในค่ายทหาร ไปเปิด ประตูทันที ก่อนถามว่เกิดอะไรขึ้น

“ท่านนายกา ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินแล้วครับ และมีคำสั่งด่วนถึง ผู้พันครับ”

นายทหารหนุ่มรับจดหมายมาเปิดอ่าน กวาดตาไปตามตัวอักษรอย่าง

รวดเร็ว ก่อนที่การามแข็งเกร่งจะถูกขบแน่น ก่อนจะบอกผู้ส่งสารว่าคงไม่ได้พักแล้ว คีกรนี้คงอีกยาวไกล

รถถังและรถจีเอ็มซีแล่นไปตามถนนมุ่งหน้าสู่สะพานผ่านฟ้าลีลาศ พันตรีอัครรู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก ทหารอย่างเขาถูกฝึกมาเพื่อป้องกันประเทศชาติ ทำลายล้างศัตรู ทว่าผู้คนที่มารวมตัวอยู่ที่ถนนราชดำเนินนั้น ใช่ว่าศัตรูแน่หรือ เพียงเพราะพวกเขามีความคิดที่ไม่ตรงกับคนที่มีอำนาจอยู่ในมือ โทษของเขาสมควรแล้วหรือที่จะหยิบยื่นความตายให้ ทว่าทหารทุกคนจะต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด แม้นใจจะต่อต้าน แต่เขาก็ไม่สามารถที่จะฝ่าฝืนคำสั่งได้

เมื่อไปถึงจุดที่กองกำลังของเขาประจำการ พันตรีอัครก็ประกาศ “อย่าฆ่าผู้บริสุทธิ์ เราเป็นคนไทยเหมือนกัน เรามีหน้าที่ตริ่งกำลังไม่ให้ผู้ชุมนุมเดินไปถึงพระตำหนักจิตรลดารโหฐานได้เท่านั้น!”

ข่าวทหารปราบปรามประชาชนที่บ้าคลั่งดังมาให้ได้ยินตั้งแต่กลางดึก จนถึงรุ่งเช้า ดุจอัปสรนอนหลับๆ ตื่นๆ เกือบตลอดทั้งคืน ด้วยความห่วงใยผู้คนที่มียุทธการร่วมกัน

ใกล้บ่ายสามโมง ภายนอกเงียบสงัด หลังจากนายกรัฐมนตรียกแถลงการณ์ว่ามีผู้ยุยงปลุกปั่นให้การชุมนุมเกิดความรุนแรงและทำร้ายเจ้าหน้าที่ จึงต้องใช้กำลังทหารและตำรวจเข้าปราบปรามอย่างเด็ดขาด ความอยากรู้ทำให้ดุจอัปสรแอบออกจากประตูหลังบ้านที่ทะลุไปอีกซอย มุ่งหน้าไปยังจุดที่มีผู้ชุมนุมอยู่ เธอเดินไปถึงถนนราชดำเนิน ระหว่างทางก็เห็นผู้ชุมนุมพากันนั่งหลบแดดร้อน บางคนก็ปูเสื่อนอนกันด้วยความเหนื่อยล้าหลังจากไม่ได้หลับได้นอนมาตลอดทั้งคืน

ดุจอัปสรได้มาเห็นอย่างที่ต้องการแล้ว เธอจึงหมุนตัวกลับ แต่แล้วจู่ๆ เสียงปืนก็ดังขึ้น เธอเหลียวมองรอบตัว เห็นผู้คนลุกฮือขึ้นด้วยความตกใจ เพราะไม่รู้ที่มาของเสียงปืน ตามมาด้วยเสียงกรีดร้องระงมของผู้คนที่ลุกขึ้นวิ่งหนีไร้ทิศทางด้วยความกลัวตาย หญิงสาวใจเต้นรัวด้วยความหวาดกลัวจับหัวใจ เธอออกวิ่งไปพร้อมกับกลุ่มคน หัวใจเต้นโลดในอก เธอ

หวังว่าจะหนีกลับไปถึงบ้านก่อนที่จะถูกทหารจับกุมตัวไป เธอวิ่งเลี้ยวเข้าซอย ก่อนจะเบรกจนตัวโถงเมื่อเห็นทหารกลุ่มหนึ่งที่ถืออาวุธเดินสวนทางมา น้ำตาของเธอแทบไหลเมื่อเห็นใบหน้าของชายเหล่านั้นเป็นสีดำสนิท และแต่งกายด้วยชุดสีน้ำเงินเข้มจนเกือบดำ เธอหันหลังเตรียมจะวิ่งหนีไปทางอื่น แต่แล้วข้อมือของเธอก็กลับถูกดึงไว้เสียก่อน

“อย่า!” เธอกรีดร้อง ดิ้นรนด้วยความหวาดกลัว แต่กลับถูกแขนแข็งแรงดึงร่างเข้าไปประชิดตัวและกระซิบบอก

“อย่ากลัว ผมจะพาพวกคุณไปซ่อน”

ดูจ๋อปรบเหง้าขึ้นมองใบหน้าต่างๆ นั้นทันทีด้วยความประหลาดใจ เธอมองไปทางด้านหลัง เห็นนักศึกษาทั้งหญิงและชายกลุ่มใหญ่อยู่ด้านหลัง ทหารกลุ่มนี้ พอเขาปล่อยมือ เธอก็เดินตามพวกเขาไปอย่างงงๆ ก่อนจะนึกขึ้นได้ “บ้านของฉันอยู่ข้างหน้านี่เอง ให้พวกเขาเข้าไปหลบในบ้านของฉันก็ได้ค่ะ”

ชายที่เป็นหัวหน้าหันกลับมา ก่อนจะพยักหน้ารับ แล้วส่งสัญญาณมือไปให้ทหารที่คุมท้ายแถวตามเธอไป พอถึงประตูรั้วเธอก็เปิดล็อกประตูเล็ก เพื่อเปิดทางให้ทุกคนวิ่งเข้าไปหลบซ่อนตัว ทหารสี่นายยังยืนอยู่หน้าประตู แล้วชายที่เป็นหัวหน้าก็เดินเข้ามาหา

“ขอบคุณมากที่ช่วยพวกเรา นับแต่นี้พวกคุณจะต้องหลบอยู่แต่ในบ้าน จนกว่าเหตุการณ์จะสงบลงเข้าใจไหม เอาละ ผมยังมีงานต้องทำอีกมาก ถ้าพวกคุณอยู่แต่ในบ้าน พวกคุณก็จะปลอดภัย”

เธอพยักหน้ารับอย่างงงๆ แล้วสายตาของเธอก็มองหาป้ายชื่อบนนอกของ เขา แต่ก็ต้องผิดหวัง

“ผมชื่อ อคิร จุฑาเทพ ครับ” เขาตอบเมื่อรู้ความต้องการของเธอ “คุณรู้ชื่อผมแล้ว แล้วคุณล่ะสาวน้อย ชื่อว่าอะไร”

“เอ่อ...ฟ้า เอ๊ย ฉันชื่อจ๋อจ๋อค่ะ ชอบคุณคุณทหารมากนะคะ”

ชายหนุ่มตะเบ๊ะตอบ ก่อนจะหันไปพยักหน้าให้ลูกน้องของเขา แล้ววิ่งหายเข้าไปในซอยอย่างรวดเร็ว เธอปิดประตูลงพร้อมกับหัวใจที่เต้นแปลกๆ พอหันไปก็เห็นนักศึกษาร่วมยี่สิบคนที่ทั้งตัวนั่งบนพื้นหญ้าด้วยความหวาดกลัว

รวมถึงอาทิกับป่าแซมที่วิ่งออกมา

“โอ๊ยตาย เกิดอะไรขึ้นคะคุณฟ้า”

“ทหารไล่ยิงผู้ชุมนุมคะ และก็ทหารอีกเหมือนกันที่พาพวกเขามา  
ซ่อนตัว” เธอรีบบอกอย่างรวดเร็ว “เราช่วยคนเจ็บก่อนดีไหมคะ อย่าเพิ่งถาม  
อะไรเลย เพราะฟ้าก็ไม่วิเคราะห์ละเอียดอะไรเหมือนกัน”

หญิงสูงวัยทั้งสองพยักหน้ารับ ก่อนจะวิ่งเข้าไปดูอาการคนเจ็บหลาย  
คนที่มึนเลือดท่วมตัว



# ๑

ดุษฎีพรเดินเข้าไปในอาคารสูงอันเป็นที่ตั้งของบริษัทหอสังหาริมทรัพย์ชื่อดังระดับประเทศ หลังจากเธอยื่นใบสมัครไปเมื่อสองอาทิตย์ก่อน ผู้จัดการฝ่ายบุคคลก็โทรมาเรียกให้เข้ามาสัมภาษณ์ ดุษฎีพรไม่กังวลมากมายนัก เพราะผ่านการสัมภาษณ์มาแล้วหลายครั้ง ตั้งแต่เรียนมาจนถึงเริ่มทำงาน หญิงสาวถูกพาไปนั่งในห้องรับรองแขกที่มีหญิงสาวและชายอีกสองคนนั่งรออยู่ คงเป็นคู่แข่งของเธอสินะ

แล้วการสัมภาษณ์ก็เริ่มต้น ชายหนุ่มถูกเรียกเข้าไปคนแรก เมื่อเหลือสองสาว ดุษฎีพรก็ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับหญิงสาวคู่แข่ง แต่แล้วอีกฝ่ายกลับเริ่มต้นโดยบอกว่างานนี้มีการล็อกตัวเอาไว้แล้ว ซึ่งก็คือเธอเอง ทั้งยังบอกให้ดุษฎีพรกลับไปถ้าไม่ต้องการเสียเวลา

ดุษฎีพรหัวเราะเบาๆ กวาดตาไปทั่วตัวของเธอผู้นั้นอย่างไม่เกรงใจ “ขอบคุณที่บอกค่ะ แต่ฉันคงจะทำตามที่คุณแนะนำไม่ได้ เพราะมันจะเป็นประวัติต่างพร้อมในการสมัครงานของฉัน”

ไม่ถึงสิบนาที ชายหนุ่มผู้มีอัธยาศัยดีก็ออกจากห้อง ก่อนกลับเขาก็แวะมาร่ำลา และอวยพรให้พวกเธอโชคดี เธอยิ้มรับและคิดว่าเรามีน้ำใจเป็น

นักกีฬาดี ต่างจากผู้หญิงสมองกลางตรงข้ามลิบลับ

เธอรออีกราวยี่สิบนาที ผู้หญิงคนนั้นก็เดินออกจากห้องสัมภาษณ์ด้วยใบหน้ายิ้มระรื่น มั่นอกมั่นใจนักหนา และแน่นอนว่าไม่แะมะมำร่าลาเหมือนคนก่อนหน้า แต่เธอก็ไม่แคร์ ตั้งใจทำในส่วนของตัวเองให้ดีที่สุด หากเธอสามารถทำงานที่นี้ได้ ก็จะทำให้มารดาพอใจ ถือว่าเธอได้ทำหน้าที่ลูกที่ดีแล้ว

เธอเดินเข้าไปในห้องประชุมเล็กตามเสียงเรียกของพนักงานสาว สายตากวาดไปรอบห้องทันที ก็เห็นคนสัมภาษณ์มีสามคนด้วยกัน ผู้จัดการฝ่ายบุคคลที่เคยเจอเมื่อคราวก่อน ท่าทางใจดี อายุราวกลางสี่สิบ เช่นเดียวกับหญิงร่างท้วมอีกคนที่นั่งตรงข้าม ตรงหัวโต๊ะคือ พันตรี หม่อมหลวงอศิร จุฑาเทพ บุตรชายคนเดียวของหม่อมราชวงศ์ธรราร จุฑาเทพ ผู้เป็นประธานกรรมการบริษัทเจที พร็อพเพอร์ตี้กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) หนึ่งในบริษัทอสังหาริมทรัพย์ที่ใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของประเทศ

เขาช่างต่างไปจากครั้งนั้นที่เจอกันโดยสิ้นเชิง สองปีแล้ว เขาคงจะลืมไปแล้วว่าเคยช่วยเหลือเธอเอาไว้

การสัมภาษณ์เริ่มต้นด้วยการให้เธอแนะนำตัวเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พร้อมกับบอกเป้าหมายของการมาสมัครงาน เธอต้องการทำในสิ่งที่คิดว่าแปลกใหม่และท้าทายสำหรับผู้หญิงที่กำลังจะเริ่มต้นชีวิตการทำงานอย่างแท้จริง หลังจากقرأเรียนมาอย่างหนักติดต่อกันมาหลายปี ผลการเรียนอันยอดเยี่ยม เกียรติยศอันดับหนึ่งทั้งปริญญาตรีและโท รวมถึงสอบชิงทุนมหาวิทยาลัยไปเรียนจนสำเร็จ ถือเป็นคะแนนบวกให้เธอพอสมควร

หญิงทั้งสองช่วยกันชักอู่นานเกือบสิบนาที เธอก็ตอบทุกคำถามอย่างฉะฉาน ขณะอศิรนั่งทอดกอดอกฟังพนักด้วยท่วงท่าสบาย หญิงทั้งสองคนถามจนไม่รู้จะถามอะไรแล้ว เจ้าหน้าที่ไม่เริ่มถามเสียที จนกระทั่งผู้จัดการฝ่ายบุคคลต้องสะกิด

“ท่าน ผอ. มีอะไรจะถามไหมคะ”

“มีครับ” อศิรขยับนั่งตัวตรงและถาม “คุณมีแฟนหรือยัง”

“ยังไม่มีค่ะ ฉันสนใจเรื่องเรียนมากกว่า เพราะคุณพ่อของฉันเสียชีวิตไปตั้งแต่ฉันยังเด็ก ฉันเหลือแม่คนเดียว ไม่อยากให้ท่านต้องกังวล ตอนไป

เรียนปริญญาโท ฉันก็ต้องเรียนให้จบตามที่ทุนกำหนด จึงไม่มีเวลาและไม่ได้สนใจเรื่องแฟน คิดว่าถ้าถึงเวลาที่เหมาะสมจึงค่อยคิดค่ะ”

“แล้วเมื่อไหร่ล่ะครับที่หาเหมาะสม”

“ก็เมื่อฉันพร้อม มีหน้าที่การงานที่ดี มีรายได้ประจำมอบให้คุณแม่ โดยที่ตัวเองไม่เดือดร้อน ถึงเวลานั้น ฉันก็จะเริ่มเปิดโอกาสให้ตัวเองค่ะ”

“ถ้าฉันผมรับคุณเข้าทำงาน” เขาสรุป ก่อนจะปิดแฟ้มลง โดยไม่สนใจหญิงอีกสองคนในห้อง

ผู้จัดการฝ่ายบุคคลทำหน้าที่เล็กน้อย “เดี๋ยวค่ะ ผอ. รับเลยหรือคะ ไม่ต้องปรึกษากันแล้วโทร. ไปแจ้งหรือคะ”

อธิรหันมองคนพูด สายตากมกริบราวกับมีดโกนตัวฉับ “ทำไมต้องปรึกษา หรือคุณรับคนอื่นมาก่อนหน้า หรือว่าการตัดสินใจครั้งนี้ไม่ใช่ของผม”

“เอ่อ...ไม่ใช่ใช่มั้ยคะ” หล่อนรีบปฏิเสธและยังอ้าง “ปกติเราจะทำตามขั้นตอน”

“เสียเวลา เอาละ พวกคุณไปได้แล้ว แต่คุณฟ้า คุณอยู่ที่นั่นก่อน”

ดูจ๋อปรยงงๆ ที่จู่ๆ ก็ได้งานโดยไม่คาดฝัน ประตู่ห้องประชุมเปิดออก ร่างทั้งสองก้าวออกไป อธิรลุกขึ้นแล้วเดินเข้ามาหาพลาถามว่าจำเขาได้ไหม

“เอ่อ...จำไม่ค่อยได้ค่ะ” เธอพูด ไม่บอกเขาหรือว่าเคยเห็นเขามาก่อน

ในนิตยสาร แม้ตอนนั้นจะไม่เห็นใบหน้าของเขาชัดเจน แต่หลังจากนั้นเธอก็เที่ยวค้นหาหนังสือเกี่ยวกับเขามากมาย ขึ้นบอก เขาก็รู้ว่าเธอสนใจอยากรู้เรื่องของเข

อธิรชวนเธอไปดื่มกาแฟ ดูจ๋อปรสะพายกระเป๋า ลุกตามเขาที่เปิดประตูรอ พอเดินออกไป ก็เห็นหน้ากัลยา กำลังคุยกับผู้จัดการฝ่ายบุคคลหน้าตาเครียด อธิรเฝ้าสะอวดแล้วถาม จูไรรัตน์ ผู้จัดการฝ่ายบุคคลรีบโบกไม้โบกมือตอบว่าไม่มี สายตาของเขาตวัดไปทางกัลยา ก่อนจะเดาะอะไรบางอย่างได้

“ไม่มีก็แล้วไป” เขาบอก กำลังจะออกเดิน แต่ก็เปลี่ยนใจหันไปทางหญิง

ทั้งสองอีกหน “แต่เพื่อความสบายใจของพวกคุณ ผมบอกตรงนี้ให้เคลียร์เลยดีกว่าว่า แผนของผมไม่ต้องการคนต่อแหล่ พุดแค่นี้ คงจะเข้าใจนะ”

สองคนอ้าปากค้าง ขณะที่อศิระแตะข้อศอกของหญิงสาวให้เดินออกจากประตูบริษัท พลั้บร่างทั้งสองพนังงานรอบข้างก็กรูกันเข้ามาถามจู่ไรต์ทันที แต่ทั้งหมดที่พวกเขาได้ก็มีเพียงแค่ชื่อและนามสกุลของพนังงานคนใหม่เท่านั้น

เธอเลือกกาแฟที่ต้องการแล้วก็พับเมนูยื่นคืนบริการไป แต่อศิระสั่งขนมเค้กเผื่อเธอด้วยหนึ่งชิ้น เธอก็พึมพำบอกว่า ไม่ค่อยทานของหวานเท่าไรหรอก แล้วสนทนากันจนชายหนุ่มทราบวามารดาของหญิงสาวไม่ชอบของหวาน และได้รู้ว่บ้านที่เธอให้เขาพาคนเข้าไปหลบซ่อนในวันนั้นคือบ้านอาของเธอ เมื่อเธอบอกว่าบ้านเธอกับแม่อยู่แม่ริม เชียงใหม่

“อ้าว ถ้าคุณเข้ามาทำงานที่กรุงเทพฯ แล้วแม่ของคุณจะทำยังไงล่ะ”

“แม่จะย้ายกลับมาอยู่กรุงเทพฯ ค่ะ ถึงให้ฉันมาสมัครงานที่นั่น ท่านบอกว่าหากได้งานมั่นคงแล้วก็จะย้ายตามมา”

“อ้อ” เขายักหน้ารับ “มิน่าล่ะ ผมผ่านไปแถวนั้นอีกหลายครั้ง เห็นอาคุณชายขนมไทย ยังสงสัยว่ไม่ชอบทานขนมได้ยังไง ที่แท้ก็เป็นบ้านของอาตัวเอง”

“ค่ะ” เธอยิ้ม “ฉันขออนุญาตถามคุณสักอย่างหนึ่งได้ไหมคะ”

“ได้สิ” เขาอนุญาต

“ทำไมคุณถึงเลิกเป็นทหารเสียล่ะคะ”

เขายักไหล่ ก่อนจะตักเค้กเข้าปาก เคี้ยวสองสามคำก่อนตอบว่รับใช้ชาติแล้วก็ต้องกลับมารับใช้ครอบครัวบ้าง

เขาบอกให้เธอเรียกเขาว่าคุณเพชร และให้เธอแทนตัวเองว่ฟ้า

“เหม...” เธอก็มั่นอายๆ เพิ่งเจอกันแค่นี้ถึงซ้่วโมง เธอไม่กล้าจะตีสันทกับเขาเร็วขนาดนั้นหรอก

“ถือว่าเป็นคำสั่ง”

เธอส่ายหน้าน้อยๆ ก่อนวิจารณ์ “คุณยังทำตัวเหมือนเป็นทหารอยู่เลย

นะคะ”

อธิรหิปปากกาจากกระเป๋าสีเสื้อเซ็ด แล้วหยิบกระดาสรองแก้วพลิกขึ้นมาเขียนหมายเลข ก่อนจะยื่นให้เธอ “เบอร์ผม ส่วนเบอร์คุณ ผมมีแล้วจากแฟ้มเอกสารของคุณ แล้วผมจะให้คุณจุ่มติดต่อไปเรื่องวันทำงาน”

ดูอัปสรอัปปาก้าง เขาแค่ดันกางเธอขึ้นเบาๆ ก่อนจะหลืงตาให้ แล้วเดินก้าวยาวๆ จากไปรวดเร็วราวกับสายลมพัด แต่สิ่งที่คงอยู่ก็คือ ความอบอุ่นที่ยังคงอยู่รอบกาย หัวใจอ่อนนุ่มที่เต้นแปลกๆ ยอมรับว่าเขาเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์ของบุรุษเพศอย่างเต็มเปี่ยม เธอถอนหายใจออกมาเบาๆ คิดหนักว่า...แผนลั้มสิ่งหืออย่างคนในตระกูลจุฑาเทพ สมนั้่น้อยอย่างเธอจะทำได้หรือ แต่เมื่อก้าวมาถึงขั้นนี้แล้ว เธอก็จะต้องมุ่งมั่นต่อไป เพื่อทำให้มารดาพึงพอใจ...

ดูอัปสรลงจากรถแท็กซี่ตรงหน้าประตูไม้อันใหญ่โตมโหฬาร ป้ายตรงหน้าสลักรั้วบนแผ่นทองเหลืองว่า ‘วังเทพพรหม’ สีขาวของกำแพงแลดูเป็นสีเหลืองและมีทางน้ำ มีตะไคร้จับเต็มไปหมด เธอไม่กล้าแตะต้องประตูใหญ่ แต่ไปใช้ประตูเล็กที่อยู่ติดกับร้านเล็กๆ ที่ถูกปิดตาย

เมื่อป่าเกษราได้ย้ายออกไปเปิดร้านขายขนมไทยที่อื่นหลังแต่งงาน กิจการของเธอก็เจริญรุ่งเรือง ขยายร้านใหญ่โต และมีหลายสาขาทั่วกรุงเทพฯ ด้วยเหตุนี้ อาของเธอก็เอาโอเดียขายขนมไทยมาใช้บ้าง ซึ่งก็มีรายได้พอเลี้ยงตัว ภายหลังขยับขยายให้มีส่วนนั้่งรับประทานขนมและเครื่องดื่มด้วย ก็พอจะมีลูกค้้าแวะเวียนมาอุดหนุนมากขึ้นกว่าเดิม เธอลั้่นระฆังตรงประตูเล็กไม่นาน แห้ว คนรับใช้เก่าแก่ของวังซึ่งอายุอานามก็ร่วมหกสิบปีงักระหืด-กระหอบออกมาเปิดประตู

“เหน้อยใหม่คะ จะต้มน้้าเย็นๆ ลั้กกั้วก่อนใหม่คะ”

“ไม่เหน้อยคะป้า แล้วนี้คุณแม่อยู่ไหนคะ”

“อยู่ในห้องกับคุณท่านะคะ”

“นั้่นฟ้าขึ้นไปกราบคุณตาก่อนนะคะ”

“เชิญค้้าคุณหนู”

เธอแยกตัวไป เดินขึ้นบันไดที่เธอเพิ่งจะได้ทำความคุ้นเคย ไกลถึงห้อง

เท้าของเธอก็ค่อยๆ ชะลอลง เมื่อได้ยินเสียงร่ำไห้ปนกรีดร้องของมารดา ไม่  
แน่ใจว่ายาของมารดาหมดฤทธิ์หรือลืมนับประทาน เธอเดินไปถึงประตู เมื่อ  
ได้ยินเสียงจากด้านใน

“รัมภาไม่ยอม พวกมันทำลายชีวิตของรัมภา พวกมันจะต้องชดใช้  
รัมภาขอสาปแช่ง ขอให้พวกมันพบแต่ความพินาศ ขอให้ฉิบหาย ล่มจม ขอ  
ให้พวกมันตายทั้งเป็นอย่างที่พวกมันทำกับรัมภา!”

## ๒

คำพูดนี้ไม่ได้สร้างความแปลกใจให้ดูอัปสรเลย เพราะเธอได้ยืนมาตั้งแต่จำความได้ รวมถึงสมุดบันทึกและจดหมายอีกนับร้อยๆ ฉบับที่เขียนแล้วฉีกทิ้ง ถ้าลืมนี่ตั้งไว้บนโต๊ะหรือบนชั้น เธอเอาจดหมายและบันทึกพวกนั้นติดตัวเวลาพามาเราไปพบจิตแพทย์ตามนัด จิตแพทย์ก็ตอบเพียงว่าเกิดจากความผิดหวังอย่างรุนแรง จึงกลายเป็นความหมกมุ่นอยู่แต่ความคิดของตัวเอง

หมอให้ยามารับประทาน อาการก็พอจะทุเลาลงไปบ้าง นอนหลับได้บ้าง ไม่คลุ้มคลั่งหนัก เพราะเคยมีหลายครั้งที่อาการรุนแรงจนต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลจิตเวช โชคดีที่อาของเธอคอยช่วยเหลือมาตลอด หากครั้งใดที่มารดาต้องเข้าโรงพยาบาล ท่านก็จะเดินทางมาอยู่เป็นเพื่อนเสมอ จนกระทั่งเธอโตพอที่จะดูแลตัวเองได้

ดูอัปสรเคาะประตูเบาๆ ก่อนจะหมุนลูกบิดเข้าไป “แม่คะ แม่ทานยาหลังอาหารหรือยังคะ”

วิไลรั่มภาหันขวับมา ดวงตาโตขยายขึ้นเมื่อถูกขัดจังหวะ “นั่งฟ้า แก่ไม่เข้าใจแม่ แก่ไม่เคยเข้าใจแม่เลย ว่าแม่จะต้องเจ็บปวด จะต้องอับอายแค่ไหน

ที่ถูกคนของจุฬาเทพเฉดหัวออกจากวังอย่างกับหมูกับหมา มันทำลายเกียรติและศักดิ์ศรีของแม่จนไม่เหลือ มันทำให้แม่ต้องหนีอาย...”

“...จนต้องไปแต่งงานกับคนไร้สกุลรุนชาติอย่างพ่อใช้ไหมคะ” เธอช่วยต่อให้จนจบด้วยความปวดร้าวใจ

“ใช่!” มารดาหันมาตอบ ดวงตาของท่านขยับไปมาราวกับครองสติไม่อยู่ หมอเคยบอกว่าไม่มีประโยชน์ที่จะโต้เถียง เมื่อสภาพจิตใจของท่านไม่ได้เหมือนคนปกติ เธอจึงข่มความเจ็บปวดในอก แล้วเดินเข้าไปกราบที่แขนของหม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ผู้เป็นตา

“คุณตารู้สึกเป็นไบบ้างคะวันนี้” เธอถาม ทำประหนึ่งมารดาไม่ได้อยู่ในห้องด้วยเพื่อเบี่ยงเบนเสีย

ริมฝีปากของคนป่วยคล้อออก มือเหี่ยวย่นยกลูบศีรษะหุ่ยเบาๆ พลงบอกว่าเหมือนเดิม โรคคนแก่ แล้วถามถึงการสัมภาษณ์วันนี้ หญิงสาวตอบว่าเธอได้งานแล้ว ชายชราจึงแสดงความยินดีด้วย

“ขอบคุณค่ะคุณตา” เธอก็มกราบที่แขนของเจ้าบ้านอีกหน ก่อนพิมพ์่า “และฟ้าขอโทษด้วยนะค่ะ ที่คุณแม่ทำให้คุณตาไม่สบายใจ ฟ้าจะพาคุณแม่กลับก่อน เอาไว้วันหลังฟ้าจะกลับมาเยี่ยมใหม่ แต่คงไม่กล้าปล่อยคุณแม่อยู่กับคุณตาตามลำพังแล้ว คุณตาทาย่าถือสาคุณแม่เลยนะค่ะ”

เทวพันธ์ส่ายหน้าเล็กน้อย ก่อนจะถอนใจเอืออใหญ่ “รั่มภา...” มื้อเย็นยื่นออกมาหาบุตรสาว วิไลรั่มภาจับมือนั้นเอาไว้ “พ่อเสียใจ...เสียใจจริงๆ ที่ทุกอย่างเป็นอย่างนี้เป็นแบบนี้ มันเป็นเรื่องผิดของพ่อเอง”

“ไม่ค่ะ คุณพ่อไม่ผิด รั่มภาไม่ผิด แต่คนที่ผิดคือพวกจุฬาเทพ พวกมันทั้งนั้น ที่ทำให้พวกเราต้องตกต่ำแบบนี้”

วิไลรั่มภาทำท่าจะคลุ้มคลั่งขึ้นมาอีกหน ดุจอัปสรต้องปราม

“คุณตาคะ อย่าถือสาแม่เลยนะค่ะ ตั้งแต่คุณพ่อเสียชีวิต ท่านก็ต้องเผชิญกับโรคหลายอย่างรุนแรง สภาพจิตใจก็เลยแย่เลย”

ดวงตาของเทวพันธ์แดงระเรื่อ ก่อนจะพยักหน้ารับช้าๆ “ตาฝากดูเลรั่มภาด้วยนะลูก ก็เหลือแต่รั่มภาที่เหลือ ที่ตายังห่วงเหลือเกิน”

“ฮิ คุณพ่อไม่ต้องห่วงรั่มภาหรอกค่ะ” วิไลรั่มภายึดตัวขึ้น วางท่วงท่า



แสนสง่างามราวกับเป็นเจ้าหญิงสูงส่ง “รัมภาดูแลตัวเองได้ และดูแลได้ดี มาตลอด ตอนนี้อยู่แหละ ถึงเวลาที่รัมภาจะกลับมาดูความเรียบร้อยของตระกูล จุฬาเทพ”

ดูจ๋อปลื้มกำลังคิดถึงตึกใหญ่โตที่เข้าไปสัมผัสภายในวันนี้ รวมถึงร่างที่แกร่งราวหินผาของพันตรี หม่อมหลวงอศิร จุฬาเทพ เธอยังนึกภาพไม่ออกเลยว่า ลำพังเธอกับมารดาจะสั่นคลอนหินผาก่อนนั้นได้อย่างไร

“จริงไหมลูกฟ้าของแม่ เราจะต้องทำให้พวกจุฬาเทพได้เจอความเจ็บปวดอย่างที่แม่เคยเจอ อย่างที่พวกมันทำกับแม่”

“ค่ะแม่” เธอเอออเพราะไม่มีประโยชน์ที่จะไปคัดค้าน “ถ้าฉันรอลับกันเถอะนะคะ ตอนกลับฟ้าจะแะชื่อเบ็ดพะโล้ที่แม่ชอบไปทานด้วย”

“ไปจะลูก” วิไลรัมภายิ้มก่อนจะไหว้ลาบิดา พลางกำชับว่าอย่าบอกเพชร หรือใครๆ ว่าเธอมาที่นี่ เพราะไม่อยากให้ใครรู้ว่าเธออยู่ที่กรุงเทพฯ อยากให้พวกจุฬาเทพคิดว่าเธอตายไปแล้วยิ่งดี “ไม่อย่างนั้น รัมภาจะไม่กลับมาหาคุณพ่ออีกเลยตลอดชีวิต”

“แม่คะ อย่าพูดอย่างนั้นสิคะ อีกอย่าง เราก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับจุฬาเทพ เขาคงไม่อยากมายุ่งเกี่ยวกับเราหรอกค่ะ”

“แต่ต่อไปจะต้องเกี่ยว ใช้ไหมฟ้าลูกรักของแม่ หนูสัญญากับแม่แล้วนะ”

ดูจ๋อปลื้มพลบตา หนักใจที่ถูกบีบบังคับให้ต้องตอบรับ

“เราลืบลับกันเถอะนะคะ เดี่ยวจะคำมีดเสียก่อน”

เสียงผิวปากดังมาก่อนตัว หม่อมราชวงศ์ธรรทหันไปสบตาหม่อมหลวงระวีราไพภรรยาบุญที่ส่งยิ้มให้เขานิดๆ พอร่างสูงปรากฏกายขึ้นในห้องอาหาร ธรรทก็ถามไป

“อารมณ์ดีเชียวนะไอ้จ่าฝูง”

อศิรหัวเราะชอบใจ “ครับ วันนี้อารมณ์ดีนิดหนึ่งครับ” เขาตอบยิ้มๆ

“พลอยได้ยินข่าวดังกระหึ่มเลยวันนี้ ทำทางจะไม่หนีเสียละมังคะ”

อณิษฐา น้องสาวและบุตรคนเดียวของครอบครัว ซึ่งมีตำแหน่ง

ผู้อำนวยการฝ่ายบัญชีและการเงินของบริษัทกระเช้า

“เรื่องอะไรดังกระหึ่มงั้นรี” ะวีร่าไผถามบุตรสาว

“ก็วันนี้นะสิคะ คุณพี่เพชรเข้าไปสัมภาษณ์งานด้วยตัวเอง แล้วยังไม่ทันไร ก็รับสาวสวยคนหนึ่งเข้าทำงาน ยังไม่พอนะคะ พาเธอไปเลี้ยงกาแฟที่ร้านข้างล่างตึกอีกต่างหาก ตอนนี้ข่าวแพร่สะพัดไปทั้งบริษัทแล้วละคะ”

“นี่ขนาดแค่นี้มาเพี้ยงลือกันขนาดนี้ แล้วอีกหน่อยมาทำงานด้วยกัน ไม่แยเข้าไปใหญ่รี” ะวีร่าไผพึมพำ ห่วงบุตรชายคนโตตามประสาคนเป็นแม่ ร่ำพังกออกมา “แล้วนี่ พี่เกษจะรู้สึกยังไง ถ้าได้ยิน”

ชายสองคนบนโต๊ะเหลียวสบตากันทันที ไม่มีใครปฏิเสธว่า ะวีร่าไผและหม่อมหลวงเกษราสนิทสนมกันแค่ไหน หญิงทั้งสองอยากให้นุตรชายและหญิงเกี่ยวดองกัน ตระกูลจุฬาเทพก็จะได้แต่งงานกับคนของตระกูลเทวพรหม ทำให้ย่าอ่อนมีความสุขในช่วงสุดท้ายของชีวิต

“น้องเกษเป็นคนมีเหตุผล น้องปรางอย่ากังวลไปมากนักเลย สมัยนี้ใครเขาจับคลุมถุงชนแต่งงานกันอีกล่ะ น้องปรางน่าจะรู้ดี”

“ค่ะ” ะวีร่าไผยิ้มเครียดๆ

“จริงๆ แล้ว พลอยว่าเธอก็ไม่ค่อยสวยเท่าไรหรอกนะคะ คุณแม่ไม่ต้องกังวลเกินไปหรอกค่ะ พี่เพชรเป็นพวกขวางโลก คงไม่พอใจที่คุณถกัลยา กับคุณจุ่มแอบเล่นเส้นสายในแผนก เลยแกล้งผิดมากกว่ามั้งคะ” อณิษฐารีบเปลี่ยนเรื่อง เพราะเธอเองก็หูตากว้างไกลไม่น้อยในบริษัท มีสายรายงานได้ทุกเรื่องที่อยู่ๆ

“แหม รู้ดีจริงนะเรา” อศิราขำ

หลังอาหารค่ำ ทุกคนแยกย้ายกันเข้าห้อง

ธรรารเดินเข้าห้องสมุดซึ่งเป็นห้องทำงานของเขา ก่อนจะบอกแม่บ้านให้ไปเรียนอศิราไปพบที่ห้องพักผ่อน อันเป็นห้องใต้โดมของตึก ห้องเก่าแก่ที่มีความหลังถูกรื้อทิ้งก็เอาไว้มากมายผ่านกาลเวลา

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสองครั้ง ก่อนจะเปิดออก เขารินบนเตียงห่อโปรดลงโนแกวบางโลให้ตนเองและบุตรชาย ก่อนจะหยิบแก้วขึ้นมานั่งแกว่งน้ำ ลีอำพันไปมา พลาเงนหลังพิงพนักนุ่มด้วยท่าทางผ่อนคลาย ทั้งคู่สนทนากัน

เรื่องพันธสัญญาระหว่างจุฬาเทพกับเทพพรหม เรื่องในอดีตของธรรกับ เกษรา และความสัมพันธ์ของอณิษฐากับชวิต

อศิรทำนายน เมื่อได้ยินชื่อเพื่อนที่ร่ำเรียนด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก ชวิตเป็นเพลย์บอยที่หาตัวจับยากคนหนึ่งของวงสังคม เนื่องจากยังโสด ฐานะ ร่ำรวย และทำงานเก่ง จึงเป็นที่หมายปองของสาวๆ ทั่วฟ้าเมืองไทย ดังนั้น อณิษฐาจึงไม่เคยสนใจชายตามอง ทั้งที่ทั้งคู่มีท่าทีสนใจกันเมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น แต่เพราะความเจ้าชู้ของชวิต น้องสาวของเขาจึงเลิกสนใจเพื่อนของเขานับแต่นั้นเป็นต้นมา

“ท่าจะยากครับพ่อ เจอหน้ากันคุยกันไม่กี่คำ เหมือนคุยกันไม่ค่อย รู้เรื่อง”

“นั่นสินะ เพราะพ่อกำลังคิดว่า ถ้าน้องสาวแก่ได้แต่งงานกับชวิต แม่ ของแกก็คงจะลดความอยากที่จะให้แกแต่งงานกับชาลิสาลงได้บ้าง”

“แล้วสมัยพ่อ อาเภฯไม่ดีตรงไหนล่ะครับ พ่อถึงไม่เลือก” บุตรชาย ย้อนถาม ทำเอาบิดาถึงกับหัวเราะชอบใจ

“พ่อเลือกเกษ แต่เกษไม่เลือกพ่อต่างหากละ วินาทีสุดท้ายเลย แหวน หมั้นกำลังจะสวมข้านิ้วอยู่แล้ว แต่สุดท้ายเกษก็ตัดสินใจ เลือกคนที่เขารัก เธอ แล้วเธอก็ไม่เคยผิดหวัง และเพราะความกล้าหาญของเธอ จึงทำให้ พวกเราทุกคนมีครอบครัวที่มีความสุขมาจนทุกวันนี้ยังงี้ล่ะ”

# ๓

“ถ้าพ่อแต่งงานกับเธอ เราก็คงจะมีครอบครัวที่ดี แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปแล้ว อย่าเอ๋ยถึงมันอีกเลย เอาเป็นว่าพ่อเข้าใจแก และก็เข้าใจแม่ของแกด้วย สรุปว่าแกสนใจเด็กผู้หญิงคนนั้นใช่ไหม แกบอกพ่อมาได้เลย พ่อไม่ฝืนใจแกเรื่องความรักหรอก”

“ก็...” มุมปากเขากระตุกยิ้มนิดๆ แววตาอ่อนโยนลงไปเมื่อคิดถึงหญิงสาว “เธอน่ารักดีครับ”

“ดูจ๋อสิ...แค่ชื่อก็ได้ว่าน่าจะสวยงาม”

“ครับ” เขาไม่ปฏิเสธ เพราะบิดามักจะทราบเรื่องราวในบริษัทแทบทุกเรื่องอยู่แล้ว และเรื่องพนักงานใหม่ หากท่านต้องการทราบ เพิ่มเอกสารก็จะถูกส่งเข้าไปในห้องทันที

“เธอเป็นลูกเต้าเหล่าใคร พ่อจะทราบไหม”

“ผมไม่ทราบครับ เห็นแต่บอกว่าพ่อตายตั้งแต่เด็ก เหลือแต่แม่คนเดียว บ้านของเธออยู่แมริมันน์ครับ”

“แล้วไปรู้จักมักจี่กันมาก่อนรึไง แกคงไม่ใช่ไฟขนาดพากันออกไปดื่มกาแฟกันตั้งแต่วันแรกที่เจอหรอกนะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับพ่อ” อศิรหัวเราะเบาๆ แล้วเล่าให้ฟังถึงเมื่อครั้งที่ได้พบกับตุ๋นอ้อปสรครั้งแรกเมื่อสองปีก่อน“แกเลยประทับใจ”

“ครับ ผมแวะไปแถวนั้นหลายครั้ง คนที่นั่นบอกว่าเธอได้ทุนไปเรียนต่อปริญญาโทที่ออสเตรเลีย ผมไม่คิดว่าเธอจะมาสมัครงานที่บริษัทของเรา พอผมเห็นชื่อผู้สมัคร ผมก็ขอดูเอกสารของเธอ และพบว่าเธอเป็นเด็กเรียนดี อาจารย์ของเธอที่แนะนำทั้งไทยและออสเตรเลีย ต่างก็ให้คอมเมนต์ที่ดีๆ ทั้งนั้น”

“แกก็ไม่จำเป็นต้องเข้าไปสัมภาษณ์เองนี่นา”

“ผมตื่นเต้น อยากเจอเธอครับ ผมยังคิดถึงหญิงสาวคนนั้นบ่อยๆ คิดว่าถ้าว่างจะแวะไปแถวบ้านเธออีกสักครั้ง อยากรู้ว่าเธอกลับมาหรือยัง แต่ยังไม่ทันจะได้ไป...”

“อืม บังเอิญจริงๆ” ธารธรพึมพำ “บางที...อาจจะเป็นพรหมลิขิต และที่แกไม่ยอมแต่งงาน ไม่คบหาใครจริงจังเสียที อาจเป็นเพราะกำลังรอเด็กสาวคนนี้ก็ได้ ใครจะรู้”

“คุณพ่อไม่ขัดข้องหรือครับ ถ้าผมจะลอง...เอ่อ...ศึกษาเธอ”

“ไม่ว่าหรอก พ่อถือคติปลูกเรือนตามใจผู้อยู่เสมอ เรื่องสัญญาอะไรนั้นนะ ย่าอ่อนก็พอกพอใจแล้วที่ตานัตรกำลังจะแต่งงานกับลูกสาวของมารตี อย่างน้อยก็เป็นลูกสาวสายตรงของคุณชายเทวพันธ์ ถึงจะเป็นรุ่นเหลน แต่ยังได้เกี่ยวดองกัน ท่านก็หมดห่วงแล้ว”

“ขอบคุณมากครับพ่อ...” อศิรยกมือไหว้บิดา ริมฝีปากคล้อออก “ผมอยากมีชีวิตแต่งงานเหมือนอย่างคุณพ่อและเหมือนอาๆ ทุกคน ที่ได้แต่งงานกับผู้หญิงที่ตนรัก และมีครอบครัวที่อบอุ่น อย่างน้อยความรักก็เป็นพื้นฐานของการสร้างครอบครัวที่อบอุ่น จริงไหมครับ”

“เออจริง...นั่นพ่อจะเอาใจช่วยแกอีกแรง”

อาคารสำนักงานของบริษัทเจที พร็อพเพอร์ตี้กรุ๊ป กินเนื้อที่สี่ชั้นบนสุดของอาคารบนถนนสาทร เป็นโครงการที่มีอาคารสองหลัง ด้านหน้าเป็นอาคารเก่าสูงสิบสองชั้น ด้านหลังเป็นอาคารใหม่ เพิ่งสร้างขึ้นไม่นานบริษัท

ของอศิรย้ายไปอยู่ตึกใหม่หลังจากสร้างเสร็จ ตึกด้านหน้าก็มีบริษัทขายทองของชินกรมาเช่าเป็นลูกค้ารายใหญ่ เรียกว่าพึ่งพาอาศัยกันมาตลอด ชีวิตที่เป็นกรรมการผู้จัดการบริหารของบริษัท ช. โกลด์เทรด จำกัด ก็มักจะแวะเวียนมาชวนเพื่อนไปรับประทานข้าวบ่อยๆ เพราะเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่เด็ก ขณะที่คนเป็นพี่สนิทสนมกัน ข้างฝ่ายน้องสาวคืออณิษฐาและชาลิสาก็เป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่เด็กเช่นกันทั้งคู่ทราบดีถึงพันธัญญาสองตระกูล แต่ไม่มีความกระตือรือร้นที่จะสานต่อ

“อ้าว คุณพลอย...”

เท้าของหญิงสาวหยุดกึก เธอหลบกลอกตา ก่อนจะหันกลับไปยิ้ม

“เป็นไงบ้าง ไม่เจอกันตั้งหลายวัน”

“สามวัน” เธอยกนิ้วขึ้นสามนิ้ว “เราเจอกันวันจันทร์ และวันนี้เพิ่งจะวันศุกร์ หลายวันที่ไหน”

“อ้าว หรือว่าภาษาไทยพี่แย่นี้กว่าเกินสองก็เรียกว่าหลายวันได้แล้ว” เขายิ้มแฉ่ง “และไม่นี้กว่าคุณพลอยจะนับด้วยว่าครั้งสุดท้ายเราเจอกันวันไหน”

หญิงสาวทำหน้าบึ้งยาก ก่อนจะส่ายหน้าอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ

“ไปขายขนมจีบที่อื่นเถอะค่ะ พลอยไม่ซื้อ” เธอไม่อ้อมค้อมและตอบอย่างไร้เยื่อใย “แล้วพี่วิศก็รู้ทางไปออฟฟิศพี่เพชรแล้ว พลอยคงไม่ต้องเรียกใครมาต้อนรับหรอกค่ะ”

“แหม จริงๆ แล้ววันนี้พี่ตั้งใจจะชวนพลอยไปทานข้าวกับพวกเรานะเนี่ย” เขาทำหน้าเสียดาย

“อย่าดีกว่าค่ะ ไม่อยากไปขัดคอคนจะจู้จี้กัน” เธอแขวะกลับ ชีวิตหัวเราะชอบใจ ก่อนจะจับศีรษะเธอโยกไปมา

“แซวแบบนี้ อีกหน่อยถ้าพี่เปลี่ยนใจสมัครเป็นพี่สะใภ้ของพลอยแล้วจะรู้สึก”

อณิษฐากลับหัวเราะกับคำพูดกระเซ้าของเขา ตอบโต้ที่ถูกระบายถามว่าเธอเป็นเกย์ ก่อนจะตีหน้าเคร่ง

“พี่กำลังจับหัว ผอ.อยู่นะคะ พี่ทำแบบนี้ อีกหน่อยคนอื่นก็ไม่เคารพ

พลอยพอดี”

“ແหม...ก็พี่ยังเห็นพลอยเป็นเด็กเสมอนี่นา ถึงจะเป็นถึง ผอ. แต่ก็ยังเป็นน้องที่แสนน่ารักของพี่อยู่ดี”

ทั้งคู่พูดคุยเกมปะทะคารมกันอยู่ดีใจหนึ่ง ก่อนหญิงสาวจะเป็นฝ่ายสะบัดหน้าจากไป

ชีวิตมองตามร่างสมส่วนในชุดทำงานแสนจะเรียบร้อยทุกกระเบียดนิ้ว สะโพกกลมกลิ้งแกว่งไกวนิดๆ ตามจังหวะก้าวเดิน ก่อนจะถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ แล้วหันกลับตามเสียงเรียกของอศิร ทั้งคู่ไปรับประทานอาหารด้วยกัน พลาญพูดคุยเรื่องผู้หญิง

“สรุปว่าแกตกหลุมรักกันลิ ถึงไม่ยอมปฏิบัติ แต่มาหาเรื่องฉันแทน”

“แกนี่” อศิรหัวเราะ แต่สุดท้ายก็อดเล่าไม่ได้ “แค่คิดถึงคนชื่อนางฟ้าวันก่อนที่แผนกเพิ่งรับพนักงานใหม่ ชื่อดุจอัปสร คนนี้ก็นางฟ้าเหมือนกัน มันบังเอิญนะ”

“อ้อ คนที่พนักงานของแกเลือกกันให้ทัวบริษัทใช่ไหม”

“ชาวแกเร็วนี้”

“ก็นิดหน่อย ลิสาเล่าให้ฟัง บอกว่าได้ยินมาจากคุณพลอยอีกที”

แล้วชีวิตก็เล่าเรื่องราวที่น่ากลักรู้ของตัวเองให้เพื่อนฟังว่าทางฝั่งตระกูลของเขาต้องการทายาทสืบสกุลจึงกดดันให้เขารีบแต่งงาน แต่เขายังไม่มีใครที่อยากแต่งงานด้วยเพราะทำตัวลอยๆมาตลอด แต่เมื่อต้องเลือกจริงๆ เขาก็ขอให้อีกฝ่ายคืออณิษฐา และตั้งใจจีบหญิงสาวอย่างจริงจังโดยจะเริ่มจากการแสดงความจริงใจด้วยการเลิกเจ้าชู้